

- W danym wypadku stwierdzenie, że art. 15, 18, 20, 21, 22 lub 24 rozporządzenia 806/2014 nie znajdują zastosowania zgodnie z art. 277 TFUE; oraz
- Obciążenie Komisji Europejskiej i Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do tych podniesionych w sprawach T-478/17 *Mutualidad de la Abogacía i Hermandad Nacional de Arquitectos Superiores y Químicos/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*, T-481/17 *Fundación Tatiana Pérez de Guzmán y Bueno i SFL/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*, T-482/17 *Comercial Vascongada Recalde/Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*, T-483/17 *García Suárez i in./Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*, T-484/17 *Fidesban i in./Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*, T-497/17 *Sánchez del Valle i Calatrava Real State 2015/Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji* oraz T-498/17 *Pablo Álvarez de Linera Granda/Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*.

Skarga wniesiona w dniu 20 września 2017 r. – DNV GL/EUIPO (Sustainable)

(Sprawa T-644/17)

(2017/C 374/73)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: DNV GL AS (Høvik, Norwegia) (przedstawiciel: adwokat J. Albers)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Sustainable” – zgłoszenie nr 15 372 832

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 lipca 2017 r. w sprawie R 2/2017-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- dokonanie rejestracji zgłoszonego unijnego znaku towarowego nr 15 372 832 „Sustainable” dla wszystkich wskazanych towarów i usług;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 25 września 2017 r. –Jinan Meide Casting/Komisja

(Sprawa T-650/17)

(2017/C 374/74)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Jinan Meide Casting Co. Ltd (Jinan, Chiny) (przedstawiciele: R. Antonini, E. Monard i B. Maniatis, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 2017/1146 z dnia 28 czerwca 2017 r. w sprawie ponownego nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa ciągliwego, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, wytwarzanych przez spółkę Jinan Meide Castings Co. Ltd. oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego⁽¹⁾ poprzez oparcie się na:
 - i) niskiej wielkości sprzedaży poza zwykłym obrotem handlowym ii) niewiarygodnych danych dotyczących kosztów w celu arbitralnego wykluczenia sprzedaży.

Skarżąca twierdzi, że ustalenie przez Komisję wartości normalnej narusza art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego z dwóch powodów.

- Po pierwsze, jak twierdzi skarżąca, ustalenie wartości normalnej uległo zniekształceniu poprzez włączenie sprzedaży numerów kontroli produktów (zwanych dalej „NKP”), które były sprzedawane w bardzo nieznaczącej ilości przez producenta z państwa analogicznego. Skarżąca twierdzi, że wykazała, iż ceny tej niewielkiej sprzedaży nie były wiarygodne czego skutkiem było nieuzasadnione ustalenie wartości normalnej. Ponadto skarżąca twierdzi, że niewielka sprzedaż nie odzwierciedla zwyczajnego zachowania nabywców i rezultatu zwykłego kształtowania się ceny a więc nie nastąpiła w zwykłym obrocie handlowym, co nie pozwala na dokonanie odpowiedniego porównania. Według skarżącej Komisja podkreśliła, że przeprowadziła test w celu ustalenia czy sprzedaż nastąpiła w ramach zwykłego obrotu handlowego, lecz nie zajęła się powyższymi kwestiami.
 - Po drugie, jak twierdzi skarżąca, Komisja nie uzyskała wiarygodnych danych odnoszących się do sprzedaży NKP od producenta z państwa analogicznego. Skarżąca twierdzi, że Komisja opracowała więc metodologię obliczania tych danych dotyczących szczególnych kosztów NKP lecz w rzeczywistości metodologia ta stanowiła jedynie domniemanie, iż wszystkie transakcje wycenione na poniżej 92,14 % średniej ceny NKP były nieopłacalne a nie kontrolę poszczególnych NKP. Skarżąca podnosi, że takie ogólne założenie jest całkowicie nieuzasadnione i prowadzi do arbitralnego wykluczenia transakcji sprzedaży oraz nieuzasadnionego wzrostu wartości normalnej. Skarżąca dochodzi do wniosku, że posłużenie się taką metodologią i niewiarygodnymi danymi prowadzące do arbitralnego wykluczenia niższych cen sprzedaży z ustalania wartości normalnej z uszczerbkiem dla niej, stanowi naruszenie art. 2 ust. 7 pkt a).
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego i art. 2 ust. 4 Porozumienia antydumpingowego WTO oraz zasady dobrej administracji poprzez odrzucenie dostosowań poziomu handlu, warunków kredytu, wydatków związanych z opakowaniami i różnic w zakresie surowców i wydajności oraz nałożenie na skarżącą nadmiernego ciężaru dowodu.

- Według skarżącej, cała jej sprzedaż kierowana była do użytkowników końcowych zaś producent z państwa analogicznego prowadził sprzedaż na rzecz użytkowników końcowych i przedsiębiorców. Skarżąca podnosi, że przedstawiła liczne dowody wskazujące, że istniała znaczna różnica w cenach a mimo tego Komisja odrzuciła dostosowanie dotyczące poziomu handlu, o które wnioskowano.
- Skarżąca twierdzi, że Komisja ponadto odmówiła kontroli dostosowania wydatków związanych z opakowaniami, mimo że skarżąca przedstawiła dowody, iż wartość dostosowania była błędna w wyniku zastosowania błędnego klucza alokacji. Według skarżącej, Komisja naruszyła więc swe obowiązki alokując całkowite koszty związane z opakowaniami do całkowitego obrotu zamiast do obrotu produktami produkowanymi przez samego producenta z analogicznego państwa.
- Skarżąca podnosi ponadto, że Komisja odmówiła również dostosowania kosztów kredytu do większości sprzedaży producenta z analogicznego państwa. Skarżąca uważa, że wykazała, iż dowody zawarte w aktach przeczyły stanowisku Komisji, które początkowo doprowadziły tę instytucję do niedokonania takiego dostosowania, lecz zamiast wyciągnąć prawidłowe wnioski co do potrzeby dostosowania warunków kredytu, Komisja dokonała dostosowania dla jednego szczególnego klienta, naruszając swe obowiązki.

- Wreszcie, skarżąca twierdzi, że Komisja uznała, iż istniały różnice w zakresie wykorzystywanych surowców i wydajności między producentem z analogicznego państwa i skarżącą, lecz odmówiła dokonania dostosowania w odniesieniu do tych . W tym względzie skarżąca twierdzi, że Komisja zignorowała między innymi twierdzenia samego producenta z analogicznego państwa, które dowodziły istnienia tych różnic oraz ich wpływu na porównywalność cen.
 - Według skarżącej, Komisja nałożyła ponadto nadmierny ciężar dowodu na Jinan z naruszeniem obowiązków przewidzianych w art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, art. 2.4 porozumienia antydumpingowego i zasady dobrej administracji w odniesieniu do każdego ze wspomnianych wyżej dostosowań, o które wystąpiono.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 2 ust. 7 lit. a), art. 2 ust. 10, art. 2 ust. 10 lit. a) i art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego z powodu ustalenia marginesu dumpingu w odniesieniu do niezblizonych typów produktu.
- Skarżąca wskazuje, że ustalając wartość normalną dla niezblizonych typów produktu na podstawie średniej wartości normalnej dostosowanej o wartość różnic produktu, które ustalono na podstawie różnicy względem ceny eksportowej stosowanej przez skarżącą, Komisja przyjęła nieuzasadnioną metodologię ustalania wartości normalnej naruszając art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Według skarżącej, opiera się ona na założeniu, że wartość rynkowa różnic w cechach fizycznych jest odzwierciedlona w cenach eksportowych, podczas gdy w rzeczywistości ceny eksportowe zbliżonych typów produktu wykorzystywanych jako zastępczy, według ustaleń Komisji przynajmniej częściowo odzwierciedla dumping. Według skarżącej metodologia opiera się na założeniu, że ceny eksportowe omawianych niezblizonych typów produktu są ustalane na poziomie marginesu dumpingu, który jest dokładnie taki sam jak margines zaobserwowany dla zbliżonych typów produktu. Skarżąca uważa to założenie za nieuzasadnione i niemożliwe do sprawdzenia.
 - Ponadto skarżąca podnosi, że wskutek przyjęcia metodologii, której wynikiem jest założenie istnienia dumpingu dla niezblizonych typów produktu na tym samym poziomie co dla zbliżonych typów produktu, uzyskany ostatecznie margines dumpingu nie odzwierciedla pełnego zakresu praktyk dumpingowych, w sprzeczności z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 3 ust. 1, art. 3 ust. 2 i art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego poprzez oparcie się na niedokładnych danych dotyczących przywozu lub naruszenia art. 3, art. 9 ust. 4 i art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego poprzez nałożenie na skarżącą ceł bez stwierdzenia szkody lub związku przyczynowego.
- O ile Trybunał nie uważa, że zaskarżone rozporządzenie włącza poprzez odesłanie ustalenia dotyczące szkody i związku przyczynowego zawarte w rozporządzeniu którego nieważność stwierdzono⁽²⁾, skarżąca podnosi, że wobec stwierdzenia nieważności tego drugiego rozporządzenia w całości w stosunku do skarżącej, zaskarżone rozporządzenie nakłada cła antydumpingowe na przywóz skarżącej bez uwzględniania wymogów ustanowionych w odniesieniu do okoliczności innych niż dumping. Według skarżącej prowadzi to między innymi do naruszenia art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, jako że ostateczne cło antydumpingowe zostało nałożone na źródło co do którego nie ustalono, iż powoduje szkodę. Skarżąca podnosi, że wobec braku stwierdzenia w rozporządzeniu w odniesieniu do skarżącej istnienia jakiegokolwiek szkody, Komisja naruszyła również art. 3 rozporządzenia podstawowego dotyczący ustalania szkody. Ponadto skarżąca dodaje, że brak jest uzasadnienia.
 - Ewentualnie, jak twierdzi skarżąca, Komisja naruszyła art. 3 ust. 1, art. 3 ust. 2 i art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego opierając się na niedokładnych danych dotyczących przywozu. Według skarżącej w celu ustalenia szkody oparto się bowiem na danych dotyczących przywozu, które, na podstawie informacji dostępnych Komisji, w oczywisty sposób obejmowały przywóz produktów, których nie można uznać za przedmiotowy produkt. Skarżąca podnosi, że Komisja nie podjęła jednak kroków koniecznych w celu sprawdzenia dokładności danych przywozowych i poprawienia ich poprzez wyłączenie przywozu produktów, których nie można uznać za przedmiotowe produkty. Skarżąca wyciąga wniosek, że wskutek tego Komisja naruszyła art. 3 ust. 1, art. 3 ust. 2 i art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 266 TFUE i art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego z 2009 r. albowiem wyrok powinna była wykonać Rada a nie Komisja.
- Według skarżącej procedura przewidziana w rozporządzeniu podstawowym z 2009 r., które według samej Komisji miało zastosowanie do nowego dochodzenia, wymaga nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego przez Radę, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego. Skarżąca twierdzi, że wobec niezastosowania tej procedury zaskarżone rozporządzenie zostało przyjęte z naruszeniem art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego i art. 266 TFUE wymagającego podjęcia środków zapewniających wykonanie orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości stwierdzającego nieważność aktu przez instytucję, która przyjęła ów akt.

(¹) Odniesienia do rozporządzenia podstawowego dotyczą przede wszystkim rozporządzenia podstawowego z 2009 r. (rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej Dz.U. 2009, L 343, s. 51) i dodatkowo do odpowiednich przepisów rozporządzenia podstawowego z 2016 r. (rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej, Dz.U. 2016, L 176, s. 21).

(²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 430/2013 z dnia 13 maja 2013 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe oraz ostatecznie pobierające cło tymczasowe nałożone na przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa ciągliwego, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajlandii oraz zamykające postępowanie w odniesieniu do Indonezji (Dz.U. 2013, L 129, s.1).
